

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Értekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap egy íven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Egyháztársadalmi munka.

(Levél a szerkesztőhöz)

Kedves barátom!

Kérdést intéztél hozzám, hogy miben látom okát az egyháztársadalmi munka terén tapasztalható csekély eredménynek, a hirtelen nagy felbuzdulást minduntalan követő ellankadásnak!

Természetesen a mi magyar társadalmunkról szólok. Őszintén elmondom, bár megvagyok győződve, hogy nézeteimet nagyon sokan nem fogják gyakorlatiasnak, komolynak tartani, mert a terjedő felfogás az nálunk, hogy gyakorlatias, komoly csak az, a mi anyagi, vagyoni, szóval realis kérdések körül forog s nélkülözi a felesleges eszmei tartalmat.

Egybegyűlünk egyházunk dolgaiban. Legyen a hely akár magánkör, akár valamely egyházi szervezetünkben gyökerező hatóság gyűlése: ha megbeszéltük a vagyoni állapotot, határoztunk az anyagiakban, intézkedtünk jövedelmekről és szükségletekről, szóval elvitatkoztunk egyházi adók beszedéséről, egyházi épületek fenntartásáról, földek mivéléséről, malom kezeléséről, — nyugodt lélekkel távoztunk, abban a tudatban, hogy egyházunknak, a Krisztus egyházának szolgálatában megtettünk mindent. Általános ma már a felfogás, hogy csak az anyagiak legyenek meg, a többi aztán megy tisztán magától, hogy az egyház egyesítő hatalma, vigasztaló ereje, építő és megszentelő képessége csak az anyagiakon fordul meg. Egyházi életünkben nagyon is látom

azt a tünetet, hogy minden buzgóságot, minden akarat erőt, minden munkálkodást az anyagi helyzet javítása köt le s komoly hála és elismerés, inkább csak az anyagi áldozatok körül csoportosul.

Nem akarom én egyáltalában lebecsülni az anyagiak emelésében kifejtett fáradozást, buzgóságot, hiszen a mai szövevényes társadalmi viszonyok között minden tevékenységhez szükséges egy bizonyos anyagi alap. Reá akarok azonban mutatni arra az egyoldalú felfogásra, a mely minden tevékenységhez, így az egyházi életben kifejtett tevékenységhez egyetlen célra, eredményre vezető rugó gyanánt az anyagiakról való gondoskodást állítja oda, összetévesztve végül a célt az eszközzel. Mert hiszen tevékenységünk célja az egyházi életben az evangelium tanítása szerint az isten országának építése a Krisztusban vetett hit ereje által, míg az anyagiakról való gondoskodás ennek csak eszköze és nem is épen elsőrendű eszköze lehet.

Akadjon valahol, valamely gyülekezetben, mondjuk egy lekipásztor vagy akár egy az egyházért buzgalkodó férfiú, asszony, a ki maga körül gyűjtve a gyülekezetnek értelmesebb, lelkesültebb tagjait, apostoli munkát fejt ki, hogy a hitközösségnek itt-ott gyöngülő, vagy elszakadt szálait erősítse, összekötözgesse, a hitnek a keblekben lankadó, elalvó tüzet ismét felszítsa, a hitnek vigasztaló erejét megismertesse, éreztesse, megteremtse az evangéliumi kapcsolatot ember és ember között. Aztán ismertesse meg az egyház nagy feladatait, eszményi céljait s ez által

az egyháztól eltávolodott, tévelygő bolyongó embert visszahozza annak enyhe melegítő tűzhelyéhez. Szóval odaadással, szeretettel, buzgósággal teljesítene azt a fenséges munkát, a mit mi modern kifejezéssel egyháztársadalmi munkának nevezünk, valójában nem egyéb, mint isten országának építése. Feledve talán az anyagi eszközök keresését, így egyenesen az eszményi cél felé való törekvéssel kezdené és végzené a munkát, a melynek eredményét a szivekben csak a jó Isten láthatná igazán.

Nós és legyen egy másik szintén hasonló buzgóságu önzetlen egyén, a ki azonban egész erélyével az anyagi eszközök megszerzésére vetné magát. Adományokat gyűjtene, alapítványokat hozna össze, látható alkotásokat mutatna fel, megaranyozná a torony homályosulni kezdő gombját, megerősítené a templom roskadozó falait.

Ha azt kérдем, hogy vajjon a közfelfogás e kettő közül melyiknek adná a nagyobb elismerést? nincs kétségem a feleletre nézve, hogy ez utóbbinak. Mert persze általában, ez a mi társadalmunkban a felfogás. A missziót teljesítő egyéneknek, mint aféle idealista embereknek, ha meg is van a szerény tiszteletük, de nem tulságos a becsük. Egy szerencsés vállalat vezetőjének vagy egy részvénytársulat alakítójának munkáját komolyabb, érdemesebb megbecsülendőbb tevékenységnek tartják, mint az eszmék terjesztőjének, a nemes érzések ébresztőjének fáradozását, az anyagi jóllét kérdése elsőbrangu, mint a lelkek egészséges állapota.

És ez az általánosulni kezdő felfogás átcsapott az egyházi életbe is, a misszionarius lelkeket, a kikre bizony nagy szükségünk van a keresztyén világnézet ápolásában, kevésbbé érdemesítik, mint a nagy alapítvány tevőket és gyűjtőket s anyagiak gyarapítóit, a kiknek különben érdemét kisebbíteni, buzgóságát, nemes lelkét homályba vonni távolról sem lehet célunk. Csak okát tüntettük fel annak, hogy egyházi életünkben a buzgalom, a tevékenység tulajdonképpen az anyagiak felé miért irányul? a hitbuzgóság miért nyer azokban kielégítést? és miért jut a tulajdonképeni evangéliumi munkaságra aránylag oly kevés, mindegyre ellankadó tevékenység? Pedig egyházi életünkben ez volna első és fő kötelesség. Nem vitatkozom én arról, hogy általában a társadalomban, a hol első sorban áll az anyagi létért való harcz, az anyagi vagy eszményi kérdések közül melyik van fölülte a másikkal: azt azonban vitathatónak sem tartom, hogy az egyházi életben a tevékenységnek csak egy célja lehet, isten országának meg-

építése, a melyhez a kaput a Krisztus Jézus minden ember számára megnyitotta, a melyet Istennek ismerete által minden ember megépíthet a maga keblében már itt e földön, e földi életében. Az általános társadalmi életben lehet első rangú kérdés a kenyér kérdése, de az egyházi életben csak Pál apostolt kell követnünk: „Az életért ne rontsd el az Isten munkáját“. (Rom lev. XIV. 20.) Mert hiszen ezért van az egyház és ezért vagyunk mi keresztyének.

A míg ezt az evangélium munkát egyházi életünkben nem tartjuk fontosabbnak, komolyabbnak, méltóbbnak minden más tevékenységnél, a mit az anyagiak megszerzése az anyagiakról való gondoskodás körül kifejtünk. — a míg csak panaszkodunk a hitélet vérszegénysége felett s annak orvoslását csak az anyagi eszközök megszerzésétől reméljük, — a míg egyházunknak minden buzgó és értelmes tagja nem áll be miszionariusnak, hogy legyőzzön embertársai-ban közönyt, kicsinyeskedést, hiuságot, álszemérmét, büszkeséget, kételkedést: addig ne beszéljünk egyháztársadalmi működésről.

Az egyházat művelt emberek legtöbbszörre úgy szokták tekinteni, mint valamely humanitarius intézményt, mint tanító, ségélyező, ápoló, emberszereteti intézményeknek fentartóját, mint az erkölcsök szelidítőjét, fékezőjét a társadalom kevésbbé művelt része számára. Mindenesetre, ezek is eszközök az egyház céljának elérésére, de nem a cél. Az egyház célja fentartani a lelki közösséget a gyülekezet tagjai, az egyes gyülekezetek között, a lelki közösséget Isten és ember között. Nem szabad engednie azt, hogy kérdéssé váljék az, vajjon a keresztyén világnézet jobb és üdvösebb az emberi társadalom számára, vagy egy más világnézet, a mely Isten és a krisztusi elvek figyelembe vétele nélkül akarja megoldani az emberi társadalom rendeltetésének nagy problémáját?

Ma pedig ez a kérdés fel van dobva már s ezzel szemben sok igazok van azoknak, akik egy új evangelizáció szükségét hirdetik. De ez már nem olyan munka, a melyet csupán magukra az egyháznak szorosabb értelemben vett szolgálói, alkalmazottjai végezhetnek el, ebbeu cselekvőleg részt kell vennie a keresztyén társadalom minden becsületesen gondolkozó és érző tagjának.

Miként történjék ez? arról nézetemet elmondom egy jövő alkalommal.

Bedôházi János
egyházmegyei gondnok.

Mi a célunk? . . .

Vizet fakasztani a kemény sziklából! Lehetséges ez? Talán sokan kedvetlenül félre dobva lapunkat, azt mondják: „Ugyan mire való ilyeneket beszélni? Ki ad ma már hitelt csodás meséknek?!“ De én senki sem akarok mesét mondani, még kevésbé szeretném, hogy csekély számú hiveinket elidegenítsem azzal, hogy a betűk előtti feltétlen meghódolásra kényszerítsem. Jól tudom, hogy a betű szerinti hit, a külső, merev formák a legkegyetlenebb zsarnokok, mert nem a testet, de a lelket nyűgözik le. Hány lélek esett kétségbe, hány elme borult el a betűnek öldöklő hatalma alatt. Épen arra akarok rámutatni, hogy a babona, a betű, a külső forma az az átkos válaszfal, mely az embert a jó Istentől távol tartja. A mi anyaszentegyházunk evangéliumi alapjánál fogva kárhóztatja a betűnek holt hitét, a külső cselekedetek által való idvezülést, a bűjtöt, gyonást, bucsujárást; a mi anyaszentegyházunknak legszebb feladata épen az, hogy a lelket felszabadítsa a különféle babonák erősen fojtó lidércnyomása alól. Ebben a törekvésben segítjük mi is, ez a mi célunk is. A mikor tehát azt mondjuk, hogy a kemény kösziklából vizet akarunk fakasztani, nem akarunk csodatevőknek látszani, nem akarjuk hiveinket ámitani. Csak egyre akarunk mindenkét figyelmeztetni, t. i. arra, hogy minden ember, kinek szívében nincsen élő hit, hasonlatos a kösziklához.

Vajjon benned, ki ezeket olvasod, él-e a hit, buzog-e szívedben az örök életnek forrása? Vajjon nem vagy-e kemény szívű, kegyetlen, dőlyfős és álnok? Vajjon nem vagy-e olyan mint a farizeus, ki minden nap többször is imádkozott, ki megtartotta a bűjtöt, a külső törvényeket, de a ki imádkozva is távol volt az Istentől, mert csak a szája mondta imáját, de szíve nem érezte? Az ilyen emberek kösziklák. Ezekből a kösziklából akarunk vizet fakasztani, még pedig az élő hitnek vizét, melyből ha valaki iszik, soha meg nem szomjazik.

Csodatevő pálcánk nincsen, mint volt Mózesnek, de van ennél sokkal drágább kincsünk, sokkal hatásosabb szerünk: a lelki alázatosság és a szeretet.

Ha a jó Isten az Ő kifürkészhetetlen végzése folytán keményebbnél keményebb megpróbáltatásokkal sujt, ügyeljünk, hogy benne való bizodalunk meg ne rendüljön. A csapások sulya alatt nem szabad mindjárt elcsüggednünk; lelki alázatossággal, Isten akaratán való csendes megnyugvással kell a megpróbáltatást elviselnünk.

E tekintetben sokat tanulhatunk a zsoltárirótól is. Ellenségei életére törnek, barátai elhagyják, a csapások árvizként szakadnak reá, kenyere éjjel és nappal keserves könyhullatás volt. De azért még sem lett hűtlen az Urhoz. Szíve nem keményedett meg mint

a köszikla, nem száradt ki szívében a hitnek forrása; lelki alázatossággal, csendes megnyugvással vigasztalta háborgó lelkét, csüggedő szívét.

Vannak bizonyára köztünk is elegenden, kik a bánatnak, csapásoknak és megpróbáltatásoknak keserű poharát megkóstolták, talán fenékig ki is üritették. De vajjon nagyobb része kitartott-e hiven Isten mellett? Vajjon nem lettek-e sokan a hitetlenségnek áldozatai; vajjon nem tagadták-e meg Istent? Ezeket akarjuk visszavezetni az örökké való életnek forrásához, hogy erősödnének meg az evangélium tiszta szellemében, hogy tanulnák meg, hogy a zaklatott, bánatos, vérző szíveket senki meg nem gyógyítja csak az Ur Jézus Krisztus. Menjünk hozzá, kik megterhelteztünk és megfáradtunk, ő megvigasztal minket.

És ha él bennünk a szeretet, az igazi keresztyéni szeretet, akkor erősek leszünk a megpróbáltatások idején is.

Életünk miért oly szomorú, sivár, nyomasztó és boldogtalan? Mert hiányzik belőle az evangélium szelleme, a szeretet melege. Mint szenvednek e miatt gyermekeink? Hány gyermek nő fel a nélkül, hogy csak egyszer is érezte volna az igazi szeretetnek életető, boldogító, mennyei áldását? Hogyan higgye az ilyen gyermek azt, hogy az Ur Isten szerető édes atyánk, ki akkor is csak javunkat akarja mikor büntet?! Fukarkodunk a szeretettel, pedig Isten az ő ingyen való kegyelméből elhalmoz minket végtelen szeretetével. Miért nem keressük ezt a drága kincset? És ha megtaláltuk, miért nem osztjuk meg felebarátainkkal? . . .

Boldog az, ezerszeresen boldog, ki megtanulta, hogy miként buzogtassa szívében az örökké való életnek forrását, az élő hitnek vizét, a szeretetet és a lelki alázatosságot. Nekünk pedig mindennél drágább jutalom az a tudat, hogy igyekszünk a kökemény szíveket megindítani, figyelmeztetni és inteni: „A törvénynek betöltése a szeretet!“

Ez a mi célunk. A szíveket megnyerni, a lelkeket meghódítani az evangélium tanításainak követésére, Isten dicsőítésére s embertársainknak igaz, krisztusi szeretettel való szeretésére.

Egy kék szalagos új ruháról.

*Mikor az én gyermekeim
A jó Istenről beszélgetnek,
Tudom, öröme telik ebben
Magának is a jó Istennek.
Álmélkodó, kerekre nyílt szemekkel
Beszélnek róla száz csodát,
Hogy ő teremti a virágot,
Az eget, az egész világot . . .
És a cseresznye fát!*

*Hogy övé minden a mi látszik,
A hol mi lakunk, az a ház is.
Az esti csillagok az égen,
Nappal a fénylő napvilág is! . . .
A kis leányunk napról-napra hallván
Hogy minden a jó Istené,
Hogy övé minden a világon:
Elámul ennyi gazdagságon
S egy sóhajt küld felé!*

*De aztán parányi lelkén
Valami kétség-féle támad:
De hát kié? kinek csinálták
A kék szalagos uj ruhámat? . . .
S a jó Istennek mindent odaad,
Eget, földet nagy könnyedén,
De a szalagos uj ruhával,
Csak odajut minden vitával:
„Nem, nem, — az az enyém!“*

Szaboleska Mihály.

Isten ígéje.

Láttam az Idvezitőt.

Mostan bocsásd el a te szolgádat
Uram, a te mondásod szerint békes-
séggel! Mert látták az én szemeim a
te Idvezitődöt (Luk. 2, 29.)

Az Idvezitőt láttad-e? E kérdésre sokan adnak igenlő feleletet, pedig nem is fogják fel, hogy ez íge mire céloz. Igaz, hogy évszázadok óta tud róla a világ; olvas az evangéliumokból, hall az ő egyháza, a Keresztyén Anyaszentegyház történetéből; de azért mindig jogos a feltevés, hogy a milliók közül vajjon hányan és kik értették meg Őt? Pedig sokan vannak a kik azt hiszik, hogy látják, hogy folyton előttük van, hogy hallgatják, megtartják és követik tanításait . . . Hányan csodálják, dicsőítik s válogatott szavakban hányan zengik himnuszait Róla és mégis csak hiábavalóságot beszélnek, mert minden reá vonatkozó gondolataik, eszméik, szavaik csak külsőségnek szánvák, csak arra valók, hogy az emberek hallván azokat, dicsérjék őket, sallangos, virágokkal ékes beszédekért. Bizony, az Idvezitőt így senki sem láthatja, senki sem értheti meg. Pedig ugy-e, minden jó keresztyén, Istennek minden hű gyermeke erre kellene törekedjen?! Tehát látni akarod Őt, mint Idvezitődöt, a ki által üdvösséget, békeséget találsz? Ha igen, akkor be kell hatolnod az Ő lényegébe, meg kell, hogy értsd Őt, magadra kell öltsd az Ő szellemet, hű barátoddá kell tenned s meg kell, hogy oszd vele életének

sorsát, minden viszonyát. Ő benne meg kell lásd a mennyei Atya képmását, szemeiben fel kell ismerd az isteni szeretet és igazság tüdőklését s az Ő belőle kiáradó isteni erő és békesség áldását magadévá kell, hogy tedd. Szóval: a hit szemeivel kell, hogy nézd folyton, ha azt akarod elmondani: Uram, az én szemeim látták a te Idvezitődöt! Csak akkor, ha így láttad Őt, lesz békességes életed és megnyugtató halálad.

Ne mondd azt, hogy: a halálra még csak későbbben fogsz gondolni; elég idő van rá! Mert azt sohasem tudhatod, hogy mikor jön el utolsó órád, de számolnod kell azzal, hogy el fog jöni, a legbizonyosabban el fog jöni! Azért minden pillanatban készen kell légy reá! Élj úgy, hogy mindig előtted lebegjen célod, feladatod és tiszta legyen életed. Minden percben készen kell légy, hogy ha a mennyei Atya szólítani talál, rendben találjon az Ő hozzá való menetelre. Ne félj, hogy ez a körülmény gyengíteni fogja tetterődöt, életkedvedet s idő előtt fogja elhervasztani örömeid rózsáit. Mert ha igazán és folyton ott látod magad előtt az Idvezitőt, akkor rád nézve mindegy; mivel jól tudod, hogy mindaz, a mi az életet széppé, gazdaggá és becsessé és a halált csendessé, megnyugtatóvá teszi — az üdv — egyedül a Megváltótól jön. Ha lelkületedet egészen áthatotta szelleme, ha az általa megmutatott út a te lábaidnak is ösvénye, ha törvénye azon szent elhatározássá érlelődött szivedben, hogy látván az Ő szentségét, mindenekben méltó akarsz lenni hozzá: akkor áldott ember lesz, boldogság és elégedettség lesznek napjaid s a milyen életed olyan lesz halálad. A menynek Istene, e földnek is Istene és az Ő országa nem csak ez a földi világ, hanem az örökélet és a halhatatlan üdv is!

Örökké való Isten! Te mutathatod meg a mi Idvezitőnket. Te engeded meg, hogy Ő benne példát lássunk arra, hogy miként szerezhetjük meg az élet boldogságát és a halál csendességét. Kegyelmed világo sitja meg értelmünket. Engedd azért, hogy e világosságban éljünk, hogy örvendjünk az élet áldásainak, hogy higgyünk, szeressünk, reméljünk; hogy Jézus példájára, szelid megnyugvással hordozzuk még az élet keresztjeit is. És ha eljön a mi óránk is a Hozzád menetelre: hadd induljunk bátran, hittel s boldogító reménységgel helyezzük lelkünket a te kezeidbe, örökké való Istenünk, édes Atyánk! Ámen.

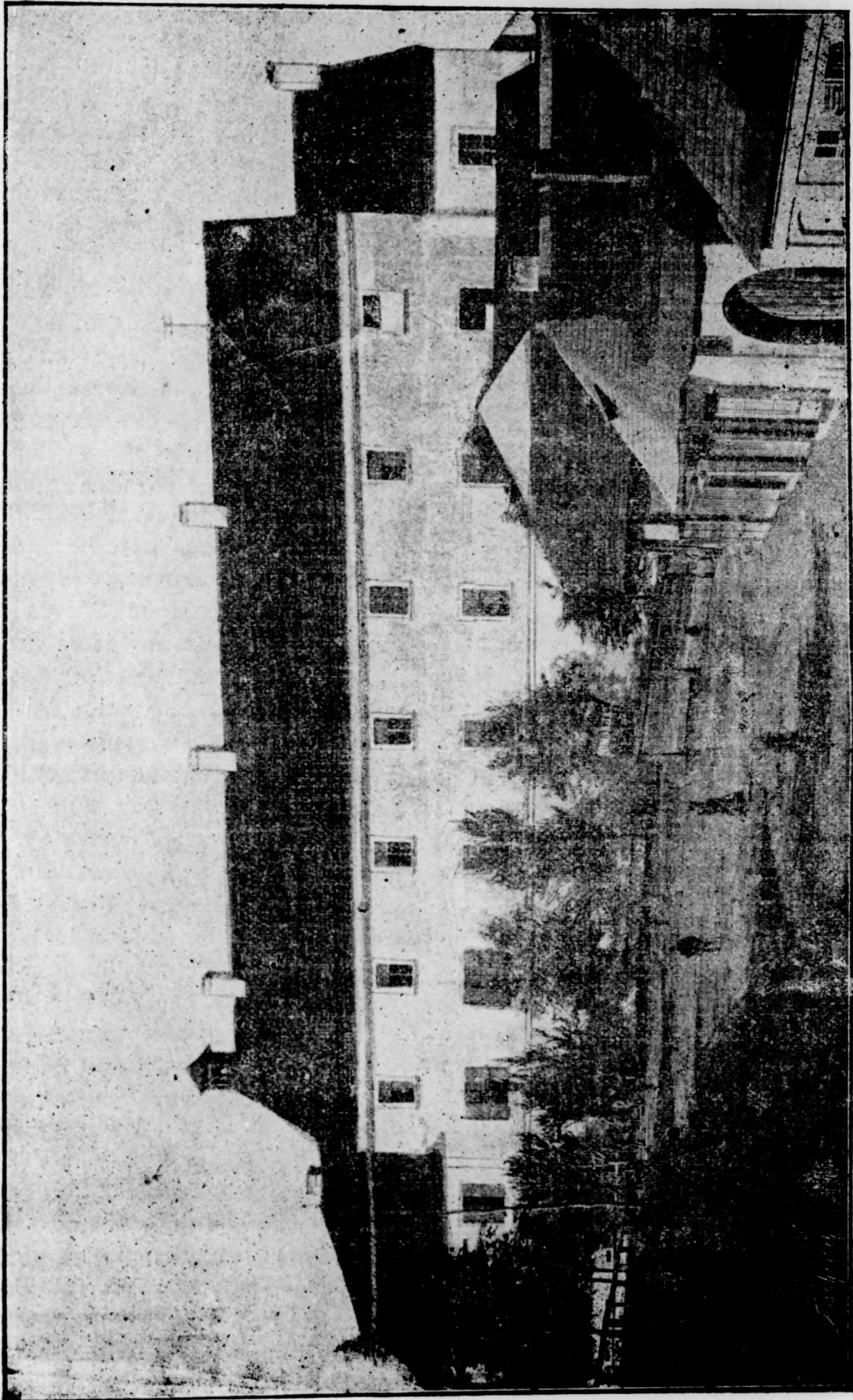
Tóthfalusi József.

Boldog szolga az, a kit az ő Ura talál az ő tiszte szerint cselekedni.

Máté ev. 24, 46.

Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik mindenek egyaránt javukra annak.

Róm. 8, 28.

Marosvásárhelyi ev. ref. kollegium.

A marosvásárhelyi ev. ref. kollegium.

Képünkön a maros-vásárhelyi ev. ref. kollegium épületének egyik része látható. Sok dicső emlék fűződik anyaszentegyházunknak, kálvinista hitünknek eme százados végvárához. A régi, a jelenkori követelményeknek meg nem felelő osztályokat a közel jövőben lebontják, a lakószobákat átalakítják, épen ezért akartuk ennek az intézetnek képét kedves olvasóinknak bemutatni; lesznek bizonyára sokan közöttük, kik életüknek legboldogabb korát, ifjúságukat, e szentelt falak között töltötték, vagy a kik drága kincseiket, gyermekeiket ezen intézetnek szerető gondoskodására bízták. — Az intézet multja és jelene, tanári karának hazafisága, erős kálvinista hite mind-mind biztosítékai annak, hogy csak az idő vasfoga által megviselt szürke falak pusztulnak el, de az a szellem, mely Krisztus evangéliumából és hazánk történetének hagyományából táplálkozva a viharos időkben is minden szép, nemes és fenséges eszmének veteményes kertjévé tette ezt az intézetet: az új falak között is élni fog, hirdetőn és munkálván az evangéliumnak igazságait, hazánknek szeretetét.

A bethaniai Mária.

Irta: Tróznér Lajos

Jeruzsálem keleti kapujától egy ösvény vezet a Kedron patakján át a Gecsemane kertbe, az Olajfák hegyének nyugati oldalára. A keleti lejtőn, hol a hegy csendesen ereszkedik a jerichói síkságra, a sűrű füge és olajfaerdők között egy kis falu feküdt, Bethania. Itt volt otthona a Juda törzse egyik istenfélő családjának, melynek egyik tagjáról. Máriáról vettem a jelen vallásos elmélkedést. Az apa és anya már rég elhaltak s az osztatlan vagyon a három örökösre szállott, kik közül legfiatalabb volt a fiu, Lázár. legidősebb Mártha s a közbelső Mária. E család, állapota és körülményeinél fogva a farizeusok előkelő szektájához tartozott, mely minden újításnak és haladásnak makacsul ellene szegült, annál inkább csodálhatjuk, tehát a testvérek szívélyes ragaszkodását az isteni mester iránt.

E szép erényt, a vallásosságtól áthatott szeretetet azonban nemcsak Jézussal szembe gyakorolták, de a környék lakói is igen sokan érezték vallásos szívök áldó melegét. Szerette is őket mindenki s midőn Lázár meghalt, a zsidók nagy sokasága gyűlt egybe a nővérek vigasztalására. Jézus is gyakran kereste fel a testvérek házát, melynek kebelében a zsidók részvétlensége és fondorkodása miatt, szomorodott szíve sokszor enyhet és új lelkesedést talált.

A pascha ünnep előtt hat nappal, a hét hatodik napjának reggelén Idvezítőnk elhagyja a jerichói síkságot és Bethaniába indul, hogy halála előtt még egyszer kedves tanítványai körében megforduljon s tőlük e földi életben búcsút vegyen. A nap ötödik órájában, vagy a mi időszámításunk szerint délelőtt 11 órakor megérkezik az Olajfák-hegyéhez. A legszebb tavaszi hónap van. A természet tündöklő színben virít, sebe-

sen zúgó patakok moraja, csattogó madárdal köszöntik az Idvezitőt és tanítványait s az olajfák balzsamos lehellete árad mindenütt. Észrevétlenül mind közelebb mennek a faluhoz s nemsokára csak a sűrű fáktól elrejtett házak felszálló füstjei mutatják, hogy előttük áll utjoknak célja, Bethania. A testvérek szívélyes örömmel fogadják a Mestert és tanítványait s a boldogság és a meglepődés e csendes fészkebe, mennyei öröm költözik be az Ur Jézussal. A tanítványok csakhamar letelepednek s közikbe vegyül Jézus csodálatos biztonysága a feltámasztott Lázár is, ki hol e, hol ama tanítványnak felel, majd kérdezősködik s örül ha édes szolgálatot tehet az Urnak. Mártha, mint a ház gondviselő asszonya, az utasok éhségének és szomjúságának lecsilapításáról gondoskodik, sűrűforog a konyhában, hogy minél gyorsabban és minél izletesebb ételeket találhasson fel. De hol van Mária? Hát csak ő nem akar osztozkodni az általános örömben? Oh nem! Hisz mindennap, midőn az Ur Jézus Krisztus megjelent házukban, ünnep volt reá nézve. E nap sem telhetett el a nélkül, hogy az ő szeretetének és tiszteletének jelét ne adja. Csakhamar megjelenik tehát a szobában és különös módon mutatja ki a Jézus iránti tiszteletet. Vevén ugyanis egy alabástrom edényt, egy font igazi, drága nardus kenettel, melyet a régiek kellemes illatja miatt igen becsesnek tartottak s csak igen drága áron szerezhettek meg, de a melyet Mária figyelmes szíve már régóta beszerzett s ezen ünnepélyes alkalomra tartogatott: megkenete ezzel Jézus lábait s megtörlé az ő hajával.

E tény, a szeretettől eltelt szív legtisztább nyilatkozata, az ő rajongó vallásos érzésének legszebb cselekedete volt. Nem törődik ő azzal, hogy vajjon észszerű, vagy helyes a cselekedete. Nem fontolgatja, hogy a jelenlevők s különösen az Ur helyeselni fogja vagy nem? Az okoskodás, fontolgatás helyét egy érzés foglalta el, a Krisztus iránti végtelen szeretet.

A tanítványok között csakugyan zúgás is támad s iskárioti Judás így szól: Mért nem adtad el a kenetet 300 pénzen és miért nem osztottad ki a szegények között? Ha meggondoljuk, hogy Judás Jézust 30 ezüst pénzért adta el, a kenetet meg 300 pénzre becsülte, elképzelhetjük ennek drágaságát. Jézus azonban így felel Judás szavaira: Ne kárhoztasd, hisz ő másképp nem tehetett.

Ezen kegyeletteljes tettet tehát helyeselte az Ur. Vegyük tehát mi is fontolóra Máriának ezen jelképes cselekedetét s irányítsuk gondolatainkat erre a tetre, mint a szép egyik nyilvánulására, mert a szép, a nő jellemnek veleszületett bája, annak elválhatatlan természetete.

Vannak férfiak, kikben a szép iránti érzék igen erős s ismét nők, kikben a szép iránti izlés általában hiányzik. A tapasztalás általában mégis azt mutatja, hogy a nő sokkal érzékenyebb a külső szépség nyilvánulásai iránt s hasonló körülmények között a nő

szép iránti felfogása erősebb. A szépség ideálja a nőnél fenségebb, finomabb és tökéletesebb. Izlése szabatosabb és választékosabb az alak és szín különböző minőségeiben.

Szenvedélyes kedvtelések forrásai, a szép különböző arányai és árnyalatai. Ezek adják a mi otthonunknak azt a szeretetteljes fényt, melyben oly jól, oly megelégedetteknek érezzük magunkat. Ők teszik választékos izlésök finom tappintatával a küzdelemtől kifáradott férfiúnak kedvessé az életet, de ha ez az izlés és tappintat ellenállhatatlanná és legyőzhetetlenné válik, azzá lesz mit János apostol a szem bujaságának nevez, mely készíti és egyengeti az utat az elkárhozásra. Mindezeket a régi, de különösen a mi korunk tapasztalatai fényesen igazolják.

Vannak tények azonban, melyek első tekintetre azt mutatják, hogy a dolog ellenkezőleg áll. A világ nagy szobrászai, zenészei, költői nemde mind férfiak voltak? Nemde minden, a mi a művészet terén kiváló a férfiúi fáradság és elme szüleménye? Mindezek azonban csak azt mutatják, hogy a férfi, mint erősebb nem, lefoglalta a jogot és magának biztosította azokat az eszközöket, melyeknek segítségével támadtak a művészetnek különböző osztályozásai. Daczára azonban annak, hogy a nő a művészi fejlődés különböző mozzanataiból ki volt zárva, szívének és eszének ezen sajátos tulajdona a legnagyobb bizonyítéka az ő fejlett szép iránti tehetségének. De menjünk tovább; ha nő nem volna, mi adna ihletet a szívnek, hogy a durva kő testet öltön s a zsongó érzés dalra keljen? A halhatatlan nagyoknak, kik valamely szépnek teremtői voltak, mindig a nő adta az eszményt. Ott volt a nő biztató tekintetével, imájával mindig azok mellett, kik csüggedtek és munkájuk sikerén kétségkedtek. A vele született izlés, ki nem mivelve is, mindig vonzotta, mint a mágnes a valódi szépséghez. Midőn pedig a későbbi kor alkalmat adott tehetsége kifejllesztésére: a művészetnek, ha nem is a legnagyobb, de igen magas fokára jutott. De a legnagyobb érdeme mindenesetre az, hogy a letűnt századok alatt, melyekben a férfi tehetségének legfelségesebb alkotásait hozta létre, a nő szolgáltatta az ingert, az ösztönt a további haladásra, az ő ihlete, bámulata, tapsa mind közreműködtek, hogy a képzetnek oly meglepő szüleményei jöttek létre.

(Vége köv.)

A külföldi egyházi élet példaadásai.

Keresztyén szeretet-munkásság.

Mi is sokat beszélünk az áldozatkészségről, ügybuzgóságról, a szeretet munkáiról. Pedig ha jól számot vetünk magunkkal, bizony csak semmiségnek nevezhető mind az, a mivel el-el dicsekszünk, a kül-

földi protestánsok szeretet-munkásságának eredményeivel szemben. Most került kezünkbe: *A keleti evangéliumi keresztyén szeretet-munkásság* szolgáltatásban álló német segélyegyletnek egyik közelebbi évről származó jelentése. E szerint csak e segélyegyletnek *egy évi* bevétele 193.224 korona. E szeretetmű csak hét év óta áll fenn s a keleten levő német keresztyének részére Konstantinápolyban, Attabeyben a Fekete-tenger partján, Maraschban a Taurus hegység déli részén, Wanban a Persa birodalom határán állított fel fiu és leány árvaházakat, menhelyet az elaggott keresztyének számára, kórházakat stb. Ime, az evangélium jézusi irgalmának és üdvözítő erejének hódító utja a messze keleten, az erős protestáns németek által terjesztve. Vajjon nállunk mikor fog annyira megerősödni a szeretet, hogy áldozatkészségünk legalább egy református árvaházat tartson fenn?

Egy igazi lelkész.

Híveivel s éppen a munkásosztályal való együttérzésnek nem közönséges jelét adta közelebről egy Stuart nevű angol protestáns lelkész, aki, hogy alaposan megismerje a hívei zömét képező szénbánya munkások bajait és küzdelmeit: beállott soraikba s hetekig dolgozott velük a bányában. Szokatlan és nehéz volt a munka, melyet teljesített, de bizonynyal áldásos. Bárcsak sok ilyen hívei sorsát igazi szívvel megérteni igyekvő lelkipásztorral dicsekedhetnénk mi is!

Egy kiváló skót emberbarát.

Kevéssel ezelőtt hunyt el *Quarrier* Vilmos, régi francia hugenotta család ivadéka. A hugenottákról tudjuk, hogy milyen hithű protestánsok voltak. A *Quarrier* Vilmos hosszú élete áldás volt, pedig szegényen és küzdelemteljes ifjúsággal kezdte. Egy kis szatócsüzlet, olyan falusi boltocska volt első keresetforrása, de kitartó munkásságával, élő, erős hitével nagy vagyont szerzett. Hanem nem tett úgy, mint a legtöbb ember, a ki ha jó dolga van, megelégedezik minden egyébről. Egész vagyonát az árváknak szentelte. Egy szép kies helyen 63 árva-otthont létesített, a melyekben eddig több, mint 13 ezer árva lón felnevelve. Ezen felül kórházakat, üdülő és menedékhelyeket létesített tüdőbetegek és epileptikusok számára. Önkéntes adakozás útján, több mint tiz millió kort. gyűjtött ezekre az áldásos intézményekre, a nélkül, hogy valaha adakozásra felszólító ivatek küldött volna szét. Önként adták a segítséget a buzgó, keresztyén és főleg a krisztusi lélektől áthatott, igaz emberiesen érző szívek, mert érezték, hogy elsőbrendű szükség ilyen célra áldozni, mint a pénzt haszontalanságokra, hiú célokra, tobzódásra vagy éppen erkölcstelenségre költeni:

A szeszes italok tulságos élvezete ellen.

Angliában igen szigorú törvény lépett életbe a szeszes italok, a mi népünket is oly rettenetesen pusztító veszedelem ellen, a hatalmas protestáns egyházak kezdeményezésére. A részeg embert azonnal elfogják és bekisérik, ha nem is garázdálkodik. Ha hét éven aluli gyermek van vele, még egy hónapi fogházzal is sujtják. Harmadszori elfogatás esetén „Krónikus részegesnek“ jelentik ki s arczképét közlik az összes korcsmárosokkal. Ha tovább is megmarad a korhelység bűnös útján, nagyobb fogházbüntetéssel sujtják s azokat, akik az ilyen embereknek szeszes italt adnak, 200 korona bírsággal büntetik. Az ilyen krónikus részegtől házastársa azonnal elváltathatja magát. Ilyen erélyes óvó, védő és megtartó intézkedésre lenne a mi népünknek szüksége, hogy a butító és bűnre vezető pálinka hatalmától megszabaduljon. Akkor üresek lennének a korcsmák és teltebbek a templomok és öröm volna az egyházas élet.

Egy másik skót emberbarát.

A legnagyobb meczenások és emberbarátok sorában fogják emlegetni *Carnegie* nevét. E skót születésű nyugalomba vonult „vas király“ mint szegény táviratkihordó kezdte pályáját. Vas szorgalmával ügyességével milliókat szerzett pittsburghi vashányái és kohóiban, melyekben 20 ezer munkást foglalkoztatott. Néhány év óta Skócia szép regényes felföldjén pihen millióin. Gyermektelen lévén, milliókat áldozott már eddig is egyházi, jótékony és közművelődési célokra. Régi és második hazája számos városában állított fel fejedelmi bőkezűséggel, nagy-kényelemmel berendezett teljesen felszerelt köz-, illetve népkönyvtárakat. Szabad bemenete van ezekbe mindenkinek, megtalálja benne az olvasni vágyó és szerető a dúsgazdag angol egyházi és világi kasszikus és modern irodalom remekeit, népszerű ismeretterjesztő munkákat, napilapokat, folyóiratokat. Most azonban egy páratlan, nagyszerű alapítvánnyal tetőzte be eddigi adományát és örökölte meg nevét. Két millió fontot — 48 millió koronát — adott a négy skót egyetemnek oly célból, hogy ez alapítvány kamatának felét évenként tudományos felszerelésekre fordítsák, a másik feléből pedig mindazon skót születésű egyetemi tanuló tandíját, amely ott körülbelül 200 korona évenként — fedezzék, a ki csak folyamodik ezért. Mint alapító-levelében mondja, szegénység egy skót ifjút se akadályozzon meg pályája bevezetésében. Valóban ezek az amerikai és angol nábobok értik a módját, hogyan kell okosan adni és hagyományozni. Nem elforgácsolva, hanem egy cél szolgálatára adják azt, mit adni tudnak és akarnak.

Egyháztársadalmi élet.

Brassó. Az egyházközség buzgó előljárósága közelebbi vallásos estélyét e hó 13-án tartotta a következő műsorral: 1. A 77 ik zsoltárt énekelte harmonium kísérettel a tanuló ifjuság. 2. Szavalt Koós Ernő VIII. o. tanuló. 3. Hegedűszólót játszott Schuster B. tanuló. 4. Szavalt Szövérfi F. pénzügyi hivatalnok. 5. „A keresztyén családi életéről“, szabad előadást tartott, Péchy Árpád lelkész. 6. Szavalt Makoldi József VI. o. tanuló. 8. Az 58 dicséretet énekelte a tanuló ifjuság, Vargha László kántortanító orgona kísérete mellett. A szép és tanulságos műsort igen szép számú közönség hallgatta mindvégig.

Maros-Vásárhely. A mezőségi és maros-vásárhelyi egyház-értekezleti fiók-körök egyesülése alkalmából tartott közgyűlés, e hó 25-én iolyt le Maros-Vásárhelyt, a ref. leányiskola helyiségében. Ugy a tanusított lelkes érdeklődés, mint a tanácskozások tárgya s azok színvonala, arra enged következtetni, hogy szép reménnyel nézhetünk az egyesült fiókkör működése elé. A gyűlés, a *Jövel Szentlélek Ur Isten* elhangzása után *Tóthfalusi* József marosvásárhelyi lelkész imájával kezdődött, mely után a két fiókkör egyesülésére tett indítványt *Vargha* Ferencz cs.-szentiványi lelkész. Az egyesülésnek határozatilag történt kimondása után tisztujítás következett. Védnökökül felkértek: gróf Toldalagi László, Deák Lajos és Csontos Olivér buzgó és áldozatkész atyánkfiai. Világi elnökül *Bedőházi* János orsz. képviselő és gondnok, egyházi elnökül *Tóthfalusi* József marosvásárhelyi lelkész választott. Alelnökök lettek: Biró András, Tóth László, Viski Gyula lelkészek egyházi részről és Lakatos Samu tanár a világi részről. Világi titkár Paál Gusztáv tanár, egyházi titkárok Kovács László koronkai és Boér Károly m.-kövesdi lelkész. Jegyzők: Farkas Jenő m.-felei lelkész és Jánossy Sámuel marosvásárhelyi polg. leányiskolai igazgató. Pénztárnok: Nagy László. Végül 20 igazgató választmányi tag választott meg felerészben a világi, felerészben az egyháziak sorából. A tisztujítás megtörténte után Boér Károly m.-kövesdi lelkész olvasott fel *Ujjászületés* címen, egy igen tartalmas és mindeneket megkapó értekezést. Az ujjászületésnek mely teljes megvalósulásában azonos az üdvözüléssel — forrása az Isten. Mikép Istentől van az első születés, úgy Istentől van az ujjászületés is. Utána *Kovács* László koronkai lelkész olvasott fel egy az életigazságaitól áthatott értekezést, rámutatván egyházi életünk hanyatlásának igazi okaira s rámutatván azokra a követelményekre a melyek szem előtt tartásával teremthetünk egészséges, egységes református közszellemet. Most nem méltathatjuk részletebben az okos és főleg idő- és alkalomszerű felolvasást s az ahoz fűzött indítványokat, de előre is felhívjuk a figyelmet rá, mivel úgy a Boér Károly, mint Kovács L. afiai munkálatait, az értekezlet *Deák* Lajos, *Csontos* Olivér, gr. *Toldalagi* László, *Gyulai* Demeter Kálmán, *Király* Béla és *Bedőházi* János méltatásai után, egyhangulag elhatározta, hogy a *Vasárnap* mellékletéül külön kinyomatja. A szépen sikerült közgyűlés azzal a jó reménnyel oszlott szét, hogy munkáját becsülettel fogja folytatni. A legközelebbi közgyűlés *Mező-Bádon* lesz.

Hirek.

— **Felhívás előfizetésre.** Felhívjuk a Vasárnap olvasóit, jóakaróit, hogy előfizetési díjaikat mielőbb küldjék be a szerkesztőség címére. Előfizetési föltételek e lap homlokán olvashatók. Itt jegyezzük meg, hogy mutatványszámot még mindig szívesen küldünk bárkinek, aki ez iránt hozzánk fordul, de kérjük, hogy az eziránt minket megkeresők, helyes címet adjanak, mert nem egy esetben történt, hogy a lappéldányok nagy számmal érkeztek vissza a postahivatal azon megjegyzésével, hogy a címzés elégtelen!

Biblia olvasó kslauz. 1. Józs. 6. 12—20. 2. I. Tim. 6, 11—16. 3. Zsolt. 51, 13—19. 4. Ezs. 60, 1—11. 5. Józs. 14. 6—14, 6. Ján. 4, 31—38. 7. Csel. 4. 13—33.

A póttartalékosok családjaiért. Hazánk sulyos és válságos helyzetében sok megpróbáltatást kell elszenvedni nemzetünk fiainak. Egyik igen nagy megpróbáltatás az is, hogy a póttartalékos katonákat szolgálatételre hívták be s családjuk tagjai tél-viz idején ott vannak kereset nélkül, sokan a legkétségbeejtőbb nyomorral küzdve. A kálvinista egyetértés és együvé tartozás érzésének ilyenkor kell tettekben nyilvánulni. Lelkészeinket, tanítóinkat, módosabb világi atyánkfiait szeretettel kérjük, vegyék gondjaikba az elhagyottakat, gyámolítsák őket, mert Isten is megfogja áldani áldozataikért.

Az Agrár Takarékpénztár mérlege. A székelyföld legnagyobb pénzügyintézete: az Agrár Takarékpénztár Részvénytársaság Maros-Vásárhelyt, e hó 23-án tartott igazgatósági ülésében megállapította az 1905-ik évi mérleget, mely a társaság további nagyarányú fejlődéséről tesz tanúságot. A múlt évben létesített 5 új fiókindezzel együtt most már összesen 8 fiókja és kirendeltsége működik a Székelyföldön, a hol olcsó földhitel- és más kölcsöneivel a nemzetiségi intézetek terjedését meggátolja. A jelzálogkölcsön álladék majdnem egy millió koronával növekedett és a váltótárca még ennél is jóval nagyobb összeggel. A betétek szaporodása m. e. 800 ezer korona. Az 1905. évi üzleti összeforgalom 220 millió koronára rugott s így 41 millió koronával többre, mint 1904-ben. A tiszta nyereség az áthozattal együtt 121148 kor. 86 fill., miből osztalékkul 6 és fél %, részvényenként 13 korona fog kiadatni. A tartalék most 178000 koronára emelkedett és a nyugdíjalap 42,000 koronára. Az idej rendes közgyűlés február hó 4-re tüzetett ki.

Kossuth-szobor Tordán. A derék tordaiak mostanában egy Kossuth-szobor fölállításán fáradoznak. A város lakosságának már régi óhaja, hogy hazánk nagy fiának, Kossuth Lajosnak, szobra legyen. Évekkel ezelőtt meg is indult a mozgalom a szükséges költségek előteremtésére, de az akkoriban összegyűjtött összeg kevésnek bizonyult ahhoz, hogy egy nagyobb-szabású művészi alkotás költségeit fődözhesse. Ezért

Torda-Aranyos megye közönsége beleegyezett abba, hogy az összegyűjtött pénz a Tordához közeli községben, Várfalván fölállítandó kisebb Kossuth-szoborra fordítottassék. A szobor Várfalván azóta tudvalevőleg már el is készült és mult év szeptember havában lepleztetett. Most azután a régi mozgalom, hogy egy, a városunkban fölállítandó szobor költségeit előteremtsék, ismét megindult.

A naptárcsináló és az idő. Szép és jó időt jósolt valamelyik csillagász egy napra s erre az időre vendégeket hívott kertjébe. Alig hogy étkezéshez ültek, elkezdett esni az eső. A vendégek nevetve mondogatták, szép időt jósolt és mégis esik. „Hja — mondá a házigazda — én csinálom a naptárt, a jó Isten pedig az időt.“

Hirek az országból.

Miniszterválság. A fordulat, a melynek márczius elejéig, de minden bizonnyal már néhány héttel előbb is, be kell következnie, egyre jobban közeledik. Ma-holnap el kell dölnie, hogy béke lesz-e, vagy pedig tovább folyik a küzdelem a nemzet sorsa felett. Báró Fejérváry G. miniszterelnök gyakori bécsi utazásai is azt bizonyítják, hogy a fordulat immár nem késhet soká. A miniszterelnök ugyanis, aki csak vasárnap este érkezett vissza Bécsből, már hétfőn este újra Bécsbe utazott s kedden ismét megjelent a király előtt. Fejérváry legújabb bécsi utazásai nyilván összefüggnék a Szerbiával kitört konfliktussal is, jelentést fog tenni a miniszterelnök azokról az ellentétekről is, amelyek a kormány kebelében merültek fel, de kétségtelen, hogy szó lesz a békéről is és arról, hogy mi történjék abban az esetben, ha a béke nem jön létre. Az utolsó napok szenzációja volt, gróf *Andrássy* Gyula megjelenése a király előtt, a mely tényben első tekintetre is a békekesség létrejöttét keresték politikusok és nem politikusok egyaránt.

Jézus tanítványa.

Elbeszélés. Irta: **Gaál Mózes.**

(Folytatás.)

Valakit temetnek. A középületekben nem leng gyászlobogó, a lapokban sincs emlékezés róla. Két lovas kocsira teszik a koporsót, néhány koszoru van rajta. A ház előtt sok-sok szegény ember áll. Eljöttek, hogy elbucsuzzanak attól a jó embertől, a ki járt a népes utcákon, meglátta a gyermekeket, meghallgatta a panaszkodókat, benézett a szegény emberek lakásába, küldött doktort, küldött kenyeret, hozott vigasztalást. Ezek az emberek eljöttek a jó ember temetésére és egymásnak elmesélik, hogy velök mi jót tett s áldják az emlékét.

A jó ember pedig oly némán fekszik a koporsóban, mint a mily némán járta az élet utját s ki-nyujtá a jobb kezét, de ugyanakkor megparancsolá a balkezének, hogy erről ne tudjon semmit.

A pap beszédet mond a koporsó mellett. Szép beszédet, kenetes beszédet, de nem hatja meg a gyülekezetet úgy, mint az a jó ember meghatotta mindeniket, midőn benyitott hajlékukba, letette az asztalra a maga adományát s aztán ment tovább, mindig csak a maga útján, mindig egyedül.

A temetőben több van egy sirral, a nyüzsgő ember-sokadalomban kevesebb van egy emberrel. A fáról leperreg egy száraz levél, marad még elég a fán, nem veszi észre senki. De vajjon nem veszi-e észre? Vajjon nincs-e, a ki számon tartja a fák leveleit, az élő emberek és állatok millióit? a kinek a tudta és beleegyezése nélkül egyetlen fűszál sem sárgulhat el, egyetlen levél sem hullhat le a fáról?

IV.

Valaki nagybeteg. Mindenki tudja, hivatalos jelentéseket adnak ki napról-napra a beteg állapotáról, hogy milyen volt az éjszakája, az érverése. A palota előtt szalmát hintenek az utca kövezetére, hogy az elrobogó kocsik zaja ne hatoljon be a lefüggönyözött szobába. Tudós orvosok tanácskoztak, ezt is tudja mindenki, mert az ujságok beszámolnak hűségesen.

A halál győz s a palota ormán gyászlobogót lenget a szél. Sok-sok épületét kiteszik a gyászlobogót. Fényes temetésre készül a nagy város, melynek minden részletét apróra megbeszélik komoly és fontos arcczal, mert az emberek szeretik a pompát mindenben, még a gyászban is.

Küldik mindenfelől a koszorukat, selyemszallagokra aranyos betűkkel írják az elhunytak nevét; a palotában egy ívet tesznek ki s reggeltől estig jönnek a kocsik, most már zakatolhatnak, a koporsóban fekvő halottnak nyugodalmát nem zavarják meg. Az iv megtelik a részvétüket kifejezők nevével. Ez a névsor holnap megjelenik a lapokban, a koszorukat küldők neve is megtölt egy hasábot; e koszoruk elborítják a palotában felállított hatalmas ravatalt, az egész óriási termet, külön kocsin fogják a pompás koszorukat kivinni a temetőbe, ott a siron gulába rakják. A nagy város mind ott van a temetésen. Nagyszabású beszédek hangzanak el, a sok ezer ember nem hallhatja meg, de holnap elolvassa az ujságból. Gyönyörű temetés, erről két-három napig beszélni fognak az az emberek, a vidéken lakók busulnak, hogy nem láthatták a menetet s nem mutathattak ujjal a közélet nagyjaira: „Nini, ott van a miniszter, mellette a hadtestparancsnok; az operaház híres éneke is énekelt.“ Bizony szép temetés volt, a beszédek is remekek, mennyi magasztalás, be kár, hogy abból a nagy halott nem hallott egy szót sem . . . Milyen egyforma az ember, ha ott fekszik a koporsóban, akár érczből való és aranyozott az, akár fenyőfa deszkából van összeróva és feketére festve: akár czimer van rajta, akár olcsó festékekkel egy név reá pingálva . . .

(Vége köv.)

Használt, de jókarban levő szép csengésű

H A R A N G O T

keres megvételre az uzdiszentpéteri ev. ref. egyházközség.

Ajánlatok tiszt. Vályi János lelkész címére küldendők Uzdiszentpéterre.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyújt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10–65 évig terjedő időre 4 $\frac{1}{2}$ % alap kamattal**. Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltak. Minden kölcsön a leggyorsabban rendszeresen 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószámlára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapirokra és betárolt árukra.

Folyószámla hitelt nyújt betáblázásra és más biztosítókra.

Vásárol és elad értékpapirokat külföldi pénzeket; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapirokat; teljesít tőzsdei megbízásokat és átutalásokat; kiállít utalványokat és hitelleveket bel- és külföldre.

Képviselet a legrégebb és legnagyobb biztosító intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tűz, üveg és jégkár, valamint betőzés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNPAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

= AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. =

Szerkesztik: Tóthfalusi József ref. lelkész és Paál Gusztáv ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és eiső sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-ufcza 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést célszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás diszkötésben, ifjusági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legnagyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 firom fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tinta, itatós papír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre. Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés
MÁRVÁNYI ARTHUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZE ≡
MAROS-VÁSÁRHELY SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorssajtóval,
két amerikai gyorssajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.